

Adonis.

Zóo staat de moede zon in de onverzoenbre dagen
des Hond; en, Attis, zóo mijn eindelooze vrage
in de' afgrond, en den ijlen duw die óm me gaapt
en, ondoorpeilbaar-lui, mij niet en hoort, en slaapt....
En, — Attis, slápen! Zélf te slapen: eenig heul en
verzoenen! Zich ten tragen vaart te voelen zeulen
der loome Lethe, het Vergeten te gemoet,
en, bij den slaap, de lamp der ruste in uw gemoed;
o dróomelooze slaap....

Attis.

Wij weten 't, en we breidden,
Adonis, u dees leger dat uw leên zal lijden
als te elken avond, tot het wenkend nymphen-heir
u weêr ten nachte wekk'.

Adonis.

Helaas!

Attis.

Gedoog, u neêr
te leggen, daar voor kou dees mantel u behoede....

Adonis.

Slapen.... Om welk ontwaken, Attis?

Attis.

Om 't bevroeden
dat weêr een nieuwe dag vernieuwde liefde u brengt....

Adonis (*zeer moede*).

Ach, door alle eeuwigheên gewetenloos te slapen....

Attis (*na korte wake over den insluimerenden Adonis*).

O teedere ure die de malve schaâuwen lengt,
laat slepen uwe vrede en wijlen aan zijn slape;
de onzaal'gel... — Want waar vroom een vrouwe-liefde ons wacht,
waar ons begeeren toe heur aarzlen lodder-lacht,
— o bleekende uur, waaraan ons tengre hopen leunen,
ons lengen reikt, en ons verzaden zalig zijgt;
verzachtende uur, dat hij, door wien de pijnen kreunend,
jneens de milde stilte hoort, en, monklend, zwijgt;
— waar te onzer deure, 'lijk een feestelijk gebeuren,
als iedren nacht de brooze roos der lampe blankt,
en elk het voorhoofd neigt, en, waar hij 't weêr gaat beuren,
zich spiegelt in een blik die, 'lijk den zijne, dankt;
om tafel, daar het bleek gebaar van 't hande-rijzen
bedoord ten monde voert de zegenende spijs,
o buigende uur;

— — terwijl Adonis, grauw aan 't grijzen
in 't lager loof, en liefde-loos, en lam als lood,
Adonis, o....
.....